

Takke-Teckel

Schele Nelis, zo werd hij op de Kaap genoemd. Hij liep altijd met zijn hondje onder zijn arm. Dat was zo'n tering-keffertje, op zijn tijd een lief beestje als t'ie wat te kluiven had. Nelis wilde altijd dat zijn hondje er bij was als hij naar de hoeren ging. "Kan die nog wat van leren," zei hij onder een luide schaterlach

